

sestavni del bogoslužja homilija, v kateri se ... na podlagi svetega besedila razlagajo verske skrivnosti in načela krščanskega življenja.« Papež Pavel VI. je z apostolskim pismom *Sacram liturgiam* (člen 3) ukazal izvajati prav ta člen, »da ne bodo srca vernikov dalje pogrešala tistih milostnih sadov, ki jih od tod pričakujemo«.

Navedeni člen res ukazuje homilija predvsem ob nedeljah in zapovedanih praznikih, vendar je treba poudariti, da to nikakor ni bil edini namen koncilskih očetov, ko so 20. novembra 1963 izglasovali poglavje o maši. Vernikom in tudi duhovnikom so hoteli koncilski očetje približati pomembnost božje besede pri maši, saj so v času po tridentinskem koncilu ob poudarjanju njenega daritvenega značaja mnogi pozabljali na njeno poučno vlogo in vrednost.

V začetku članka navedeno določbo mašnega obreda bo zato treba razlagati kot ostanek pojmovanja prejšnjih stoletij, ko mašni obred sploh ni omenjal pridige in jo zaradi te dediščine še sedaj le kot možnost dopušča pri peti maši: »si autem sit praedicandum« (VI/6), nekoliko določeneje pa v popisovanju darovanja: »dicto symbolo, vel, si non sit dicendum, post Evangelium vel homiliam« (VII/1).

U razlagi mašnega obreda, katero je napisal Pierre Jounel za priročno izdajo pariškega Centra za liturgično pastoralo (*Les rites de la messe*, 1963, 122. 123), najdemo še drug vzrok navedene določbe. Z njo je bil mišljen predvsem pogrebni govor tiste vrste, »kakor so si ga zamišljali v 16. in 18. stoletju« (nekak hvalospev pokojniku), ne pa homilija na podlagi berila ali evangelija. Homilija ima pravo mesto samo v prvem delu maše.

Tako homilija, ki morda zaradi dosedanjih določb ni bila v navadi, bo gotovo primerna saj pri nekaterih za rajne, nedvomno pa pri mašah na dan vernih duš (zlasti, če je župnik tretjo mašo predstavil na popoldanski ali večerni čas, ko ljudje laže pridejo k maši). Takrat homilija ne bo poveličevala zaslug določenega pokojnega, ampak bo lahko »razlagala verske skrivnosti in načela krščanskega življenja«, kakor se je izrazil cerkveni zbor.

Kratka homilija bo potrebna tudi ob drugih priložnostih (morda ob pogrebu), zlasti v cerkvah, kjer mašnik bere berilo in evangelij v domačem jeziku. Ne pozabimo na dejstvo, da so verniki prav ob smrti bolj kot sicer dojemljivi za božjo besedo. Ne izgovarajmo se, da ta pridiga še ni ukazana, ampak pomagajmo vernikom, da bodo božjo besedo slišali, jo zaradi naše razlage prav razumeli in tudi po njej živeli, dokler jih Bog še pusti pri življenju.

Marijan Smolik

Jesmo li za zastavico?

Današnje vrijeme donijelo je mnogo noviteta. Tako se i u pastorizaciji traže i pronalaze nove forme i metode. To je potrebno i opravdano.

Medu novitete ažurne pastorizacije možemo ubrojiti i svećeničku motorizaciju. Počevši od unazad desetak godina pa ovamo, mnogi svećenici, a naročito mladi, imaju velike motore ili male (mopede). Kad se desi u župi bolesnik ili koja druga pastoralna potreba, pa to bilo udaljeno i preko deset ili više kilometara,

svećenik sjeda na motor i brzo dolazi na potrebno mjesto. Veliko olakšanje, bez sumnje, za svećenika je takvo vozilo. Nakon obavljenog posla brzo se povraća u župski stan i opet je na polaznom startu, ako bude sličan i drugi slučaj, pa to bilo i na suprotnom kraju župe.

Dakle: motorizacija nam produljuje dragocjeno vrijeme za rad, a ujedno i čuva našu fizičku sposobnost, koja se ne da lako odijeliti od psihičkog raspoloženja

Ali bih htio ovdje iznijeti jednu stvar na razmišljanje, koja se odnosi na našu motorizaciju.

Motorima idemo da providiramo bolesnike i redovno tajno nosimo Presv. Oltarski Sakramenat. Drugog izlaza nema. Susretamo na putu vjernike svake dobi, a oni ne znaju, da nosimo Svetotajstvo. Bilo bi dobro da ipak ima neki znak po kojem to oni mogu znati. Za takva putovanja mogla bi se izraditi i staviti sprijeda na vozilo mala zastavica. Zastavica bi se samo montirala na vozilo dok nosimo Presveto, a čim ga podijelimo bolesniku, zastavica se skine s vozila i stavi u tašnu s ostalim stvarima za opremanje bolesnika. Po gradovima, gdje nije razborito stavljati takvu zastavicu, svećenik se njome tamo ne će ni služiti.

Takva zastavica bi mogla biti od platna ili bolje od emajli-ranog pleha: trouglastog oblika, boje bijele, pričvršćena na kratkom čeličnom dršku, a svakako bi trebala imati na sebi s jedne strane naslikanu hostiju, a s druge križ ili koji drugi nabožni emblema. Razumnije se, da bi morala biti ista u cijeloj našoj zemlji.

Tako bi vjernici na putu mogli znati, da svećenik nosi Presveto nekom bolesniku ili umirućem. Oni bi mogli pozdraviti Spasitelja na taj način, da trenutak stanu, otkriju glavu i naklone se u momentu dok takav svećenik-motorista prolazi sa Presvetim. A koliki bi se dobri vjernici pomolili za bolesnika, kojemu svećenik žuri!

Svećenici-motoristi! Jesmo li za zastavicu?

O. Umberto Lončar, župnik

Prvi komentari Liturgijske uredbe

Kako je bilo očekivati, počeli su naveliko nicati komentari koncilске Uredbe o svetom bogoslužju. Jedan je od prvih napisao naš suradnik Dr Marijan Smolik pod skromnim naslovom »*Pripombe k liturgični konstituciji*« (izd. Nadškofijski ordinarijat u Ljubljani tiskom). Nalazeći se na Liturgijskom institutu u Parizu mogao je, osobito iz predavanja svojih profesora P. Jounela i p. Gya, doznati što francuski stručnjaci misle o Konstituciji i o njezinim pojedinim članovima. Osim toga mu je bio na raspolaganju komentar p. Maertensa, izašao u belgijskoj reviji »*Paroisse et liturgije* (1964, 81-102), što ga je i naš p. Šagi preveo u Vjesniku oo. Kapucina. A već je bio objelodanjen i komentar u italijanskoj reviji »*Rivista di pastorale liturgica*«, napisan od stručnjaka koji su sudjelovali u predkoncilskoj komisiji za liturgiju. Dr. Smolik je